

خبرها

دوره آموزش روزنامه‌نگاری برای کودکان

همشهری آن لاین : نخستین دوره کارگاه آموزش روزنامه‌نگاری شهری و حقوق کودک با همکاری همشهری محله و صندوق حمایت از حقوق کودکان (یونسف) آغاز شد. در مراسم افتتاحیه این دوره که علی اکبر اشعری مشاور فرهنگی رئیس‌جمهور و رئیس کتابخانه ملی، مهندس چینی فروشان مدیرعامل کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، دکتر حسین انتظامی مدیر عامل موسسه همشهری و جمعی از اساتید مطح علوم ارتباطات و روزنامه‌نگاران حضور داشتند. در ابتدای مراسم، سردبیر کل همشهری محله هدف برگزاری کلاس‌ها را اهمیت دادن به بخش کودکان در رسانه‌ها به ویژه همشهری محله اعلام کرد و افزود: امروز بیش از هزار خبرنگار افتخاری در مناطق ۲۲ گانه تهران فعال هستند که آثار بیش از ۴۰ درصدشان در همشهری محله منتشر شده است. سیدناصر موسوی جزایری در مورد نحوه برگزاری این کلاس‌ها گفت: ۱۴ نفر از خبرنگاران افتخاری فعال و برگزیده در کارگاه آموزش روزنامه‌نگاری و حقوق کودک شرکت می‌کنند. این کلاس‌ها توسط اساتید باتجربه انگلیسی، ایرانی و پاکستانی برگزار می‌شود. در بخش دیگری دوره‌ها نیز که مربوط به آموزش بزرگسالان است بیش از ۲۰ سردبیر و خبرنگار همشهری محله، کلاس «آموزش روزنامه‌نگاری به کودکان» را می‌گذرانند. علی‌اکبر اشعری نیز ضمن پدیده خواندن همشهری محله در میان رسانه‌های دنیا گفت: رشد همشهری محله بسیار فراتر از سنش بوده و گام‌های بلند در فعالیت‌های این رسانه کاملاً محسوس است. در ادامه کریستین سالازر رئیس دفتر یونسف در ایران ضمن تشکر از مدیران مؤسسه همشهری برای برگزاری دوره‌های آموزشی گفت: ما طرفدار امور مشارکتی و رسانه‌ای هستیم و معتقدیم باید به کودکان فرصت صحبت‌کردن داد و از آنجا که همشهری محله به زندگی مردم بسیار نزدیک و مردمی‌ترین رسانه است، بهترین وسیله برای رسیدن به این هدف خواهد بود. سالازر با کم‌نظیر توصیف کردن پروژه افزود: شعار رسمی ما در این دوره‌ها این است: «به حرف بچه‌ها گوش کنیم.» در بخش دیگر مراسم مهندس چینی فروشان از اهمیت بالایی زبان کودک در مطبوعات سخن گفت و افزود: کار همشهری محله که برای نخستین بار انجام می‌شود، بسیار ارزشمند است و نیاز به حمایت دارد. گفتنی است نخستین کلاس آموزش روزنامه‌نگاری و حقوق کودک پس از مراسم افتتاحیه و با حضور افتخاری آقایان شکرخواه، نمک‌دوست، محکی، گیویان و بهرام‌پور و با حضور کودکان منتخب و علاقه‌مند آغاز شد. در پایان این کلاس‌ها، مطلب تهیه شده توسط کودکان و نوجوانان در همشهری محله مناطق چاپ خواهد شد.

افزایش چشمگیر حقوق و مزایای روسای بی‌بی‌سی

جام‌جم آن لاین : روسای بی‌بی‌سی براساس برنامه‌ای که به منظور هماهنگ‌شدن حقوق و مزایای آنها با سطح کنونی بازار به اجرا در می‌آید با افزایش حقوق چشمگیری مواجه می‌شوند. به گزارش بی‌بی‌سی، در گزارش سالانه بزرگترین شبکه رادیو و تلویزیونی دولتی دنیا آمده است که بالاترین افزایش حقوق نصیب مارک تامسون مدیرعامل این شبکه و به ترتیب معاونان و سردبیران آن خواهد شد. به نوشته بی‌بی‌سی حقوق مارک تامسون مدیرعامل بی‌بی‌سی ۵۹۹ هزار پوند در سال به ۶۱۹ هزار پوند در سال افزایش خواهد یافت که با توجه به ارزش ریالی پوند در ایران معادل تقریباً ۷۱۰ میلیون تومان خواهد بود. این در حالی است که چنین افزایش حقوقی برای اعضای تحریریه چندان چشمگیر نیست و آنها نصیب زیادی از این تغییر و تحولات مثبت در پرداخت‌ها نخواهند برد. در این گزارش همچنین به حقوق یکایک مدیران بی‌بی‌سی و سردبیران ارشد اشاره شده و آمده است که هر یک از آنها چقدر بیشتر از سال گذشته دریافت خواهند کرد. انتشار این گزارش و اعلام میزان افزایش حقوق بسیار چشمگیر مدیران بی‌بی‌سی اعتراض شدید اتحادیه کارکنان صنعت پخش انگلستان را در پی داشته است. این اتحادیه بی‌بی‌سی را متهم کرده است که سال گذشته با نگاه به همین تغییرات مالی دست به اخراج گسترده و تعدیل نیرو زده است و مدیران می‌دانسته‌اند اگر این تعدیل نیرو صورت نگیرد چنین وجوهی به آنها نخواهد رسید. این اتحادیه همچنین پرداخت چنین حقوق و مزایای زیادی را به مدیران دولتی بی‌بی‌سی نامعادلانه خوانده و گفته است که بودجه دولتی نباید صرف چنین پرداخت‌هایی شود. از سوی دیگر شبکه‌های رادیو و تلویزیونی خصوصی انگلیس نیز از این افزایش پرداخت‌ها به شدت ناراحت هستند چرا که معتقدند بی‌بی‌سی به پشتوانه دولتی بودن می‌تواند چنین پرداخت‌هایی داشته باشد و آنها به واسطه خصوصی بودن قادر به تبعیت از آن نخواهند بود. بی‌بی‌سی سال گذشته به بهانه کم‌کردن هزینه‌های خود و به بهانه اینکه دولت انگلستان چارت سلطنتی بی‌بی‌سی را تغییر داده سه هزار نیروی خود را اخراج کرد.

روزنامه‌ها باید با رویکرد خاص خود به تحلیل رویدادها بپردازند

ایستا: عضو هیات علمی گروه ارتباطات دانشکده صدا و سیما گفت: در چرایی روزنمرگی مطبوعات می‌توان گفت که آنها با نگاه و رویکرد خاص خود به تحلیل رویدادها نمی‌پردازند و اغلب آنچه را منتشر می‌کنند که سایر رسانه‌ها همان مطالب را بیان کرده‌اند. دکتر سعید سرابی اظهار داشت: خبرهایی که روزانه بر روی تاکس خبرنگاری‌ها و سایت‌های اینترنتی قرار می‌گیرد، مانند سرخنی است که می‌تواند به انفجارهای خبر عظیمی در مطبوعات تبدیل شود، اما متأسفانه روزنامه‌های ما به دلیل مدغمه‌های مالی‌ای که دارند کمتر حوازنه‌ها به چرایی عمل جرات و رویدادها بپردازند. این مدرس ارتباطاتی با اشاره به این که خبرنگاران روزنامه‌ها انگیزه چندانی برای ادامه کار خود ندارند، تصریح کرد: یک خبرنگار علاوه بر تخصص باید از حس کنجکاوی قوی برخوردار باشد تا به محض مشاهده حادثه یا خبری، به تشریح زوایای آن بپردازد که چران این مسئله اتفاق افتاده است؛ شاید کم شدن انگیزه و علاقه خبرنگاران و روزنامه‌نگاران، به دلیل نبود امنیت شغلی است.

می‌گویند که بهتر است پاراگراف‌های اول گزارش به

این سؤال پاسخ دهد که موضوع گزارش اصلاً به چه دردی می‌خورد. قرار است به چه نیازی پاسخ دهد. نمایشگاه مطبوعات نیز مانند گزارشی است که باید قبل از هر چیز به این سؤال پاسخ دهد که اصلاً برای چه برپا می‌شود. این نمایشگاه هر سال در سه سالن از نمایشگاه بین‌المللی تهران و همزمان با نمایشگاه کتاب برپا می‌شود. مطبوعات سراسری و محلی هر کدام در این سالن‌ها غرفه‌ای دارند و نشریاتشان را به نمایش می‌گذارند. در واقع همان آثاری را که در کیوسک‌های روزنامه فروشی ارائه می‌شود در این نمایشگاه نیز به نمایش در می‌آیند.
خب که چه؟ یا به قول فرنگی‌ها: WHAT

برای پاسخ به این سؤال از چند نفری از روزنامه‌نگاران قدیمی پرسیدم که آیا داشتن می‌آید این نمایشگاه به چه منظور و برای چه تشکیل شده است؟ علی‌اکبر قاضی‌زاده روزنامه‌نگار و مدرس روزنامه‌نگاری سال‌های نخستین دهه هفتاد را به یاد دارد که این نمایشگاه به چه منظور راه افتاد: «چند دلیل داشت، اول

اینکه مخاطب می‌توانست ارتباطی رودرو با رسانه‌ها داشته باشد. دیگر اینکه اتحاد و همدلی بین اصحاب مطبوعات به‌وجود آید و اینکه نمایش قدرتی باشد از تنوع و تعداد مطبوعات در ایران.
»

فریریز بیات دبیر گروه اجتماعی روزنامه همشهری عقیده دارد که در آن روزها مردم و مطبوعات نیاز به آشنی و آشنایی داشتند و در ضمن مطبوعات شهرستانی و تهرانی فرصتی داشتند که با هم آشنا شوند و از همدیگر بیشتر بدانند.

بیژن نفیسی روزنامه‌نگار و از اعضای قدیمی تحریریه روزنامه اطلاعات شکل‌گیری نمایشگاه مطبوعات را برای ارج نهادن به مطبوعات در کنار کتاب عنوان می‌کند. کسری نوری سردبیر روزنامه اعتماد ملی دلیل برپایی این نمایشگاه را افزایش مخاطبان بر می‌شمرد. خبرگزاری جمهوری اسلامی ایران نیز فعال است، حدس می‌زند که این نمایشگاه برای ارتباط مستقیم مردم و مطبوعات تشکیل شده‌است و از فواید جانی آن این است که نسل جوان و آنها که می‌خواهند به کار روزنامه‌نگاری وارد شوند، در این نمایشگاه فرصت دارند تا از نزدیک با روزنامه‌نگاری آشنا شوند. مثلاً خبرگزاری‌ها در نمایشگاه تمام مراحل ارسال خبر خود را جلوی چشم مخاطبان انجام می‌دهند. از گرفتن خبر تا نوشتنش و ارسالش به خروجی خبرگزاری. او همچنین عقیده دارد که در این نمایشگاه می‌توان منابع خبری (مسئولان یا کارشناسان) را از نزدیک با مردم رودر کرد.

حسن نمک‌دوست معاون خبر خبرگزاری میراث فرهنگی و مدرس روزنامه‌نگاری نظر دیگری دارد. او می‌گوید که این نمایشگاه در واقع جشنی است برای روزنامه‌نگاران و تعریفی علمی از جشن‌ها ارائه می‌دهد

که الزاماً قرار نیست پامی در جشن‌ها داده شود و چون یک مراسم آیینی، این جشن نیز جایی است برای آنکه شرکت‌کنندگان دور هم جمع شوند و یک احساس مشترک را به نمایش بگذارند.

■ **آیا شد، آنچه که باید می‌شد؟**

باید پرسید آقای قاضی‌زاده به‌نظر شما نمایشگاه مطبوعات به مکانی برای ایجاد همدلی‌ها تبدیل شد؟

■ **آیا نمایش قدرت بود؟**

«بله. برای خارجی‌ها.»

■ **آقای فریریز بیات آیا بین مردم و مطبوعات آشنی به‌وجود آمد؟**

«بله. اما بعد از تعطیلی مطبوعات و نوسانات سیاسی مملکت این فضا از بین رفت. مطبوعات غیردولتی محدود شدند و به این فضای آشنی لطمه خورد.»
■ **آقای بیژن نفیسی آیا نمایشگاه مطبوعات توانست مانند نمایشگاه کتاب ارجی به مقوله مطبوعات بگذارد؟**
«نه. برای اینکه مطبوعات در کیوسک‌ها عرضه می‌شوند و هر کیوسک خودش نمایشگاهی است.»
■ **آقای کسری نوری آیا نمایشگاه مطبوعات توانست به تعداد مخاطبان نشریات بپردازد؟**
«به نظر من که چنین تأثیری نداشته است.»
■ **و آقای نمک‌دوست آیا به نظر شما این نمایشگاه واقعاً یک جشن است؟**

«بله. اما در دل خود یک نوع ماتم هم هست. برای اینکه ما در این نمایشگاه است که می‌بینیم، چه تعداد از مطبوعات ما دولتی هستند و غرفه‌های بزرگ به آنان تعلق دارد. می‌بینم که تیراژ مطبوعات ما پایین است و به زور به دو میلیون نسخه در روز می‌رسد. می‌بینیم که حرفه‌ای‌گری در مطبوعات ما کم است. می‌بینیم که

روزنامه

جشن ما همان کیوسک‌ها است

نگاهی کوتاه به گذشته و آینده نمایشگاه مطبوعات

سام فرزانه

مجله‌های ما با کادری محدود به چند نفر منتشر می‌شوند و نتوانسته‌اند که به‌نهادی مطبوعاتی تبدیل شوند. می‌بینیم که بخش اعظمی از مطالب مطبوعات شبیه به هم‌است و تنها در موضع‌گیری‌های سیاسی است که مطبوعات با هم تفاوت دارند. شما ببینید از این نمایشگاه تا نمایشگاه بعد و به نسبت قلی‌کدامیک از این مشکلات حل شده‌است. آیا مطبوعات ما حرفه‌ای‌تر شده‌اند؟ آیا وضعیت روزنامه‌نگاران ما از جهات اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی بهتر شده‌است؟

■ **خب این چه جشنی است؟**

«بالاخره آدم‌های فقیر هم عید دارند و با هر سختی که شده عید را جشن می‌گیرند.»

حالا این نمایشگاهی که قرار بود اهدافی داشته باشد و به قول کارشناسان کمتر به هداشش رسیده است، به گفته مسئولان وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی قرار است از سال آینده دو تغییر داشته باشد. اول اینکه قرار است محل برگزاری‌اش از نمایشگاه کتاب جدا شود و دوم اینکه قرار است به صورت منطقه‌ای (یا بین‌المللی) برپا شود. کارشناسان درباره تغییر نخستنی که قرار است نمایشگاه داشته باشد، این نظرات را می‌دهند:

قاضی‌زاده: «اگر نمایشگاه مطبوعات از نمایشگاه کتاب جدا شود، مشتری نمایشگاه کتاب کمتر می‌شود.»
اسلامی‌فرد: «خب یک بار امتحان کنیم، ببینیم آیا کمتر می‌شود.»

کسری نوری: «وقتی مخاطب کمتری به این نمایشگاه بیاید، آن وقت می‌توان فهمید که تصویر کاذبی که نمایشگاه کتاب به نمایشگاه مطبوعات داده بود، از بین می‌رود و وزن واقعی مطبوعات مشخص می‌شود.»
نمک‌دوست: «از تیراژ مطبوعات ما معلوم است که چه مقدار مخاطب داریم. نیازی به این نیست که با کم

شدن بازدیدکنندگان نمایشگاه مطبوعات بفهمیم که جایگاهمان کجا است.»

بیات: «کسانی که اهل خواندن باشند، محدود هستند و مخاطبان دو نمایشگاه کتاب و مطبوعات خیلی نزدیک به هم هستند. برای همین جدا شدن آنها به هردویشان لطمه می‌زند. برای آنها که از شهرستان می‌آیند، سخت‌است که در مدت زمانی محدود به دو جای شهر بروند.»

دومین تغییری که قرار است در برپایی نمایشگاه مطبوعات داده شود، این است که از نشریات کشورهای همسایه یا از کشورهای دیگر دنیا برای شرکت در این نمایشگاه دعوت شود. این تغییر هم واکنش‌های متفاوتی در پی دارد:

نفیسی: «آمدن نشریات خارجی که برای مردم جذابیتی ندارد اما برای خودمان خوب است. چون باعث می‌شود که مقایسه‌ای بین کارهای ما و خارجی‌ها انجام شود.»

بیات: «به هر حال تماشای شکل و شمایل مطبوعات غربی می‌تواند برای روزنامه‌نگاری مفید باشد.»

قاضی‌زاده: «نشریه‌های معتبر غربی که یک شبه این کار را انجام نمی‌دهند. بعد هم باید برویم سراغ نشریات سوریه و پاکستان که این هم جذابیتی ندارد.»

کسری نوری: «اگر بخواهیم با این دعوت برای اهل مطبوعات شرایطی ایجاد کنیم که چیزی از همتایان غیر ایرانی خود یاد بگیرند، بهتر است برای اهالی مطبوعات برنامه‌های آموزشی و سفرهایی را پیش‌بینی کنیم که بتوانند از نزدیک با کار مطبوعات غیر ایرانی آشنا شوند. البته نه به صورت سفرهای تفریحی و اینکه تنها یک روز از تحریریه‌ای بازدید کنند.»

اسلامی‌فرد: «یکی از ویژگی‌های بین‌المللی شدن نمایشگاه مطبوعات این است که به این ترتیب می‌توان به رسانه‌های غربی فرصتی داد تا ایران را نه از منظر رسانه‌های غربی که از نزدیک ببینند. ویژگی دیگری هم که دارد این است که می‌توان دید روزنامه‌های غیرایرانی با چه شرایطی منتشر می‌شوند و چه ادعاهایی دارند و درآمد‌هایشان چطور است. آیا روزنامه‌نگاران آنجا دغدغه مالی دارند یا نه؟ من دیده‌ام که روزنامه‌نگاران کشورهای همسایه چه رقم‌هایی برای نوشتن تنها بخشی از صفحه می‌گیرند. مسئولان به این ترتیب می‌توانند ببینند که ایراد کار از کجا

است.»
نمک‌دوست: «این نمایشگاه که برای مردم تنها این فایده را دارد که ببینند و تعجب کنند. اما اگر این نمایشگاه فرصتی باشد تا ببینیم که روزنامه‌نگاران و وضعیت روزنامه‌نگاری در ایران و سه کشور هند، مصر و ترکیه که به لحاظ سابقه روزنامه‌نگاری مانند ایران هستند، چه تفاوت‌ها و شباهت‌هایی دارند. به نظر من بهتر است که دولت نمایشگاهی برای خودش بگذارد تا ببینند در این کشورها، چقدر دول در کار روزنامه‌نگاران و وضعیت زندگی و کاری آنها دخالت دارد. در ارتقار آن حکومت‌ها را با مطبوعات ببیند.»

سال سوم ■ شماره ۸۰۶ شرق

یادداشت

لایحه جدید قانون مطبوعات اردن در پارلمان

محمود فاضلی

سندیکای روزنامه‌نگاران اردن در ماه گذشته و به مناسبت روز جهانی آزادی روزنامه‌نگاران با صدور بیانیه‌ای خواستار لغو مجازات‌هایی مانند توقیف و زندانی کردن روزنامه‌نگاران» در این کشور شد. دولت اردن به رهبری «معروف بخت» جدیداً لایحه جدید قانون مطبوعات اردن را به پارلمان این کشور ارائه داده و هم‌اکنون این قانون در نوبت بررسی در پارلمان نمایندگان این کشور قرار دارد. براساس این لایحه در چاپ و نشر باید به ادبانی که قانون اساسی فعالیت آنها را آزاد گذاشته احترام گذاشته شود و در چاپ نباید هیچ گونه تحقیر و توهینی به پیامبران چه به‌صورت نوشته و چه به شکل تصویر صورت گیرد. روزنامه‌نگاران اردنی معتقدند که در صورت تصویب این لایحه، محدودیت‌هایی از جمله قانونی شدن توقیف و زندان برای صاحبان جراید و ناظران به‌وجود خواهد آمد. روزنامه‌نگاران اردنی همچنین نگرانی خود را از برخی تغییرات در قانون مطبوعات و نشر و آزادی مطبوعات در کشورهای عربی اعلام داشته‌اند. اعلام مواضع این سندیکا در حالی است که چندی پیش رئیس سندیکای روزنامه‌نگاران اردنی از اعضای این سندیکاخواسته بود در اعتراض به لایحه قانون مطبوعات و نشر برای یک روز دست از کار بکشند. به‌زعم آنها این قانون آزادی اندیشه‌ای را که قانون اساسی اردن به آنان اعطا کرده‌است، محدود خواهد کرد. نخست وزیر جدید اردن که از پارلمان ۱۱۰ نفره این کشور و با ۶۷ رای موافق به این سمت منصوب شده متعهد شده‌است تا به انجام اصلاحات در کشور شتاب بخشیده و با تنظیم برنامه‌های احزاب سیاسی از آن در عملیات سیاسی استفاده کند. جمعیت اردن کم‌اکنون ۵/۵ میلیون نفر است که حدود نیمی از آنها را اردنی‌های فلسطینی تبار تشکیل می‌دهند. گفته می‌شود ۹۰ درصد مردم این کشور باسواد بوده که از نظر باسودی در صدر کشورهای خاورمیانه قرار دارند. فرهنگ عشیره‌ای و قبیله‌ای، حضور احزاب سیاسی و وجود اکثریت فلسطینی تحصیل‌کرده و داشتن مطبوعات نسبتاً آزاد از جمله عواملی هستند که در کنار اصالت‌های دینی تأثیر بسزایی در شکل‌گیری و تقویت هویت ملی و اسلامی مردم این کشور دارد. گزارش دیگری نشیمن می‌دهد از هر هزار اردنی تنها ۲۸ نفر روزانه اقدام به خرید روزنامه می‌کنند.

عدنان بلدان نخست‌وزیر سابق در سال گذشته در دیدار با اعضای سندیکای خبرنگاران و روزنامه‌نگاران اردن ظاهراً از اداره نظارت بر مطبوعات خواسته بود تا از نظارت بر چاپ مطالب در روزنامه‌های این کشور خودداری و بر حذف نشریات زائد از جمله نظارت قبلی بر مطبوعات کرده شود. اظهارات وی در حالی بود که در پی اعتراض و شکایت سندیکای روزنامه‌نگاران در ایجاد تنگنا برای آنان از سوی مقامات ذریط در چاپ مطالب خود، نخست‌وزیر اردن ضمن حمایت از روزنامه‌نگاران خواستار فعالیت آزاد آنان شده بود. اما از دیدگاه روزنامه‌نگاران اردنی، دولت این کشور در پی افزایش خواسته‌های جهانی مبنی بر برقراری دموکراسی و آزادی تنها شعار آزادی را سر داده و گامی در راه آزادی مطبوعات در این کشور نرفته است. در گزارش سالانه صادره از سوی مرکز ملی حقوق بشر که مطبوعات اردن آن را منتشر می‌کنند، طرح‌های دولت در زمینه سیاسی و آزادی‌های عمومی ضعیف و نامناسب ارزیابی و با اشاره به قوانین دولت در مورد روزنامه‌ها به‌ویژه در زمینه بازرسی، مجازات و مانع‌تراشی در راه دستیابی خبرنگاران به اخبار خواستار تغییراتی در قوانین جاری شده‌اند.

خبرنگاران اردنی در همایش‌های مختلف رسانه‌ای از مانع‌تراشی در راه فعالیت خبرنگاران برای به‌دست آوردن اطلاعات خبری انتقاد کرده و از نقش دولت اردن در این زمینه انتقاد می‌کنند. خبرنگاران و روزنامه‌نگاران اردنی همچنین با تأکید بر حق آزادی خبرنگاران در دسترسی به اطلاعات، می‌اند آند آزادی دستیابی به اطلاعات خبری به معنای ایجاد و آشوب و هرج و مرج نیست. سندیکای خبرنگاران اردنی بارها از دولت اردن خواسته است از محاکمه آنان در دادگاه سازمان امنیت به دلیل انتشار برخی خبرهای مهم خودداری کند. خبرنگاران کارشناسان مطبوعاتی این کشور همچنین خواستار تعیین جدول زمانی برای محرمانه نگه‌داری اخبار و اطلاعات دولتی، تفسیری واضح و آشکار برای واژه اخبار و ملی» و رعایت عدالت و فرامی‌ی حقوق بشر در محاکمه خبرنگاران شدند. آنها همچنین خواستار عدم محاکمه خبرنگاران در نشر حقایق و اطلاعات، قیق بودن هرچه بیشتر اخبار و اطلاعات، جداسازی خبر از دیدگاه شخصی و عدم تبعیض و بی طرفی در نشر اخبار شدند. در قانون مطبوعات اردن که در سال ۱۹۷۱ میلادی تهیه شده بود حمایت از اسرار و مدارک دولتی به دادگاه امنیت کشور واگذار شده است.

روزنامه «الرای» پرتیراژترین روزنامه اردن بوده که ۴۵ درصد سهام آن متعلق به دولت بوده و با انتشار حدود ۱۰۰ هزار نسخه پرتیراژترین روزنامه اردن و سومین روزنامه در جهان به‌عبر محسوب می‌شود و گفته می‌شود روزانه بیش از ۱۲ میلیون بازدیدکننده روزانه دارد. روزنامه‌ها به‌دستور که سال ۱۹۶۷ تأسیس شده قدیمی‌ترین روزنامه این کشور است و با ادغام دو روزنامه باسابقه «قدس و جافا» تأسیس شده است. براساس قانون سابق مطبوعات اردن (۱۹۶۷) تمام مطبوعات رسماً تحت کنترل و نظارت دولت بوده و هیچ‌ک از مطبوعات این کشور بدون مجوز دولت حق چاپ و انتشار ندارند. در این کشور ظاهراً سانسور مطبوعات قانونی نیست. اما دولت حق دارد تمام نشریاتی را که مطالبی علیه شریعت اسلام، آرمان‌های ملی و عفت عمومی درج نمایند و یا موجب اخلاق در نظم عمومی شوند، توقیف کند. ملک حسین پادشاه سابق این کشور در آوریل سال ۱۹۹۰ کمیسرینی ۶۰ نفره تشکیل داد و اختیار تهیه پیش‌نویس منشوری ملی را به منظور قانونی کردن آن به‌دستور که آن

تفویض کرد. در این منشور اعلام شده بود که کثرت گرایی تنها ضامن حفاظت در برابر استبداد است. این منشور دست احزاب سیاسی مخالف را برای فعالیت سیاسی و از جمله انتشار روزنامه و هفته‌نامه را باز گذاشت و احزاب اجازه یافتند که رسماً سازماندهی شوند و بدین ترتیب ۳۵ تحریم تشکل ادیب سیاسی در اردن خاتمه یافت و تعدادی از حزب‌ها مجوز فعالیت گرفتند.